

Молода

Тижневий
випуск

www.molgal.com
molgal@mail.lviv.ua

Галіци́ня

№ **67** (8319) **17 - 23** червня **2004** року

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ У ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР І П'ЯТНИЦЮ. Ціна договірна

ЗНАЙОМСТВО ЗБЛИЗЬКА

Ольга ЮНАКОВА: «Я – стервезна. І цього не соромлюся»

Пам'ятаєте популярну в другій половині 90-х років минулого століття пісню «Я за любов'ю полечу»? Так, вона з репертуару української співачки Олі Юнакової. Коли я почула, що Ольга Юнакова виступатиме у Львові на концерті, присвяченому Дню матері, попри дощову погоду, вирушила на площу біля Національного університету ім. І. Франка, щоб подивитися на її виступ. Ніде правди діти, тієї співачки я дуже давно не бачила на сцені, тому вирішила, начебто вона покинула естраду. І була просто вражена кипучою енергією, якою Ольга заряджала під час свого виступу публіку: співаючи, вилазила на спину хлопців із свого балету, перекидалася, заgravала з публікою, змінюючи голос, і, навмання викликавши з глядацького натовпу на сцену молодого чоловіка, змусила його відтискатися від підлоги. Але, поки він зробив це один раз, артистка вже встигла зробити це двічі. Після виступу я запитала Ольгу, як вона зараз живе і чим займається.

«Музика моя, тексти шанувальників»

— Кілька років тому ти зникла з естради, дець розчинилася в українському шоу-бізнесі чи, можливо, змінила фах?

ся, пожартувати. Але до роботи вони повинні ставитися у край серйозно. Бо в роботі я – стервезна. І цього не соромлюся. Вважаю, показувати людям халтуру – не мій рівень. Балет у мене часто змінюється. Я добираю хороших танцюристів, котрі потім проходять кастинг на Захід. Вони відходять, бо я їм не можу платити по €1 тис. у мі-

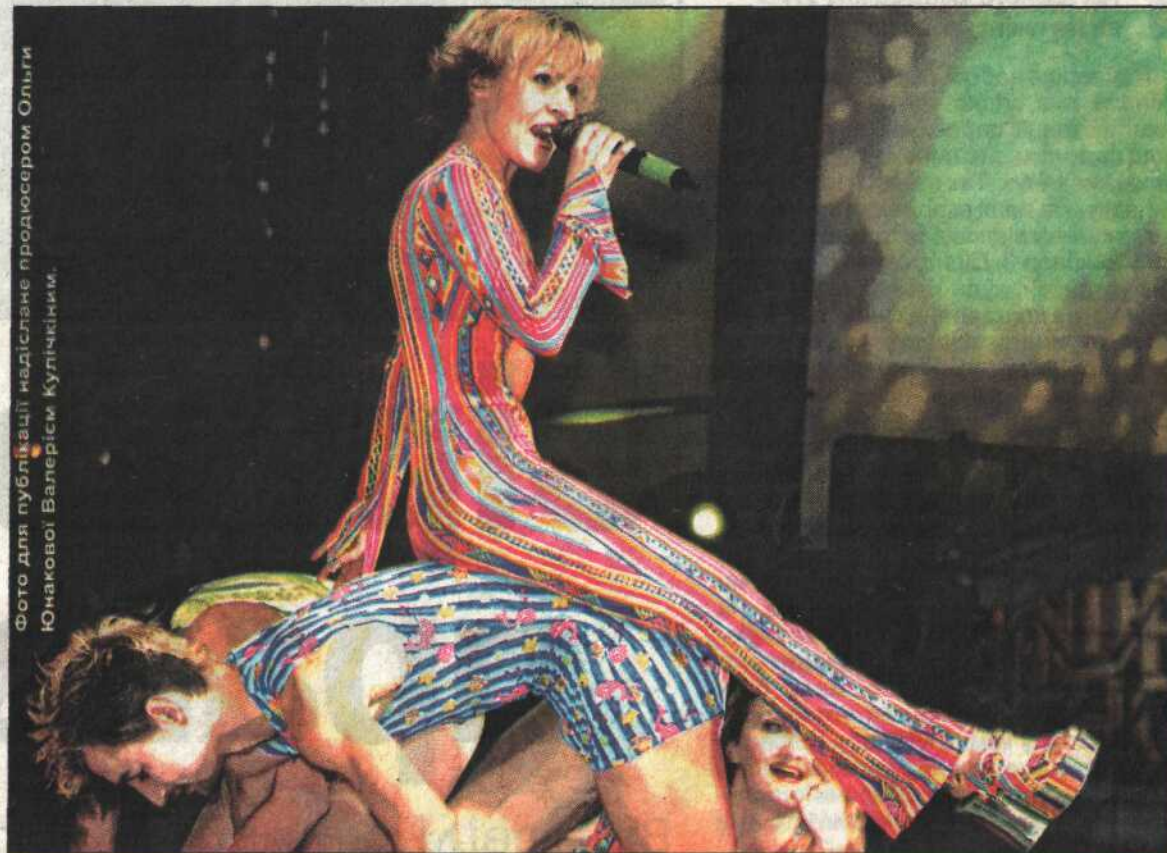

фото для публікації надіслане продюсером Ольги Юнакової Валерієм Кулічкіним.

говорити про останні фільми, останні прочитані книжки...

квіти. І в мене вдома постійно стоїть букет живих квітів, неза-

чин, ми швиденько відбивали свої руки і ноги, поки він не ви-

— Я маю власну авторську програму «Мелодром», яка виходить на 5-му каналі.

— **Тобто змінила роль співачки на місце телеведучої?**

— Ні. Я записую кліпи. По телебаченню не так давно крутився мій кліп на пісню «Олі-Оля».

— **А запис пісні російською мовою — данина російському населенню Києва?**

— Я записала російськомовний альбом «Войди в мой сон» і зараз пишу не тільки українські пісні, а й російські. На сольних концертах співаю також англійською мовою.

— **Пісні пишеш сама?**

— Здебільшого пишу сама музику, а 90% текстів — із листів моїх шанувальників. Зокрема, «Олі-Оля» на вірші мого прихильника. А в російськомовному альбомі «Войди в мой сон» шість пісень із 10-ти — на вірші прихильників. Якщо мене зачепив надісланий текст бодай однією фразою, ми можемо потім його переробити, дописати і зробити з цієї пісні хіт. Щодо мов, то я вихована в такій сім'ї і в такому дитячому ансамблі (Оля Юнакова вихованка ансамблю «Галицька перлина» відомого львівського педагога Олеси Салістри), де співали тринадцятьма мовами світу. Тому ніколи не розділяю музику на мови, а просто професійно роблю свою справу. Ніколи не співаю під фонограму, у мене цікаві хореографічні постановки. Дуже важко співати, коли тебе носять на руках, коли доводиться ледь не акробатикою займатися. У такому стані дихальний апарат повинен працювати на 200%.

— **Як ти добирала такий професійний балет?**

— Дуже критично ставлюся до добору людей, не дозволяю жодної халтури. Люди знають, що в моєму будинку можна розслабитися у сауні, ми можемо посмажити шашлики, повеселити-

сяць.

— **Останнім часом ти більше виступаєш на клубних сценах у Києві?**

— Я надзвичайно рідко виступаю у Києві, здебільшого гастролюю Україною. І це або участь у клубних вечірках, або в концертах до днів міст, або виступи на презентаціях різних фірм. Загалом роботи досить. Не сиджу вдома і не встигаю займатися хатніми справами.

— **Маєш домогосподарку?**

— Не маю. Тому що до домогосподарки швидко звикаєш. І якщо місяць у моїй хаті щось зробить за мене хтось, наступного місяця сама не зроблю нічого. А для того, аби бути у формі, завжди молодію, не лінуватися і не давати спуску целюлітові, треба гарувати. Я саджаю квіти, мию сауну, усе роблю сама. А це стимулює не лінуватися. Бо насправді я ледача людина. І тільки-но відчую слабину, як хтось за мене щось робитиме, уже нічого не робитиму. А це погано.

«Спорт — тільки на сцені»

— **Гра — стиль твого життя, а чи тільки на сцені граєш?**

— Загалом я дуже весела людина. Думаю, люди пам'ятають програму «Біла ворона», де я не лише розповідала анекдоти, а й артистично їх подавала. Люблю бавитися голосом, у мене, кажуть, непогані акторські дані. І навіть після концерту у Львові одна жіночка сказала, що побачила в мені акторські здібності Кларі Новикової. Гадаю, що це комплімент.

А в житті я дуже коліжанська людина, люблю розумне товариство. Не люблю звичайних п'ятик, не валандаюся по нічних клубах. Мені набагато цікавіше удома, у вузькому колі по-

— **І які книги останнім часом читаєш?**

— Я почала читати таку цікаву літературу, яку називаю розумними книжками. Це життєва філософія Норбекова і Ошо. А мій улюблений письменник зараз Пауло Коельо. Але не тому, що він модний, а тому, що його твори вселяють багато оптимізму, змушують задуматися над сенсом життя.

— **Твоя тендітна фігурка успадкована генетично чи це власні старання?**

— Коли відповідаю, що не сиджу на жодній дієті, мені закидають, що брешу або що не хочу сказати правди. Насправді дуже люблю смачно поїсти і дуже люблю готувати різні страви, адже я — кулінар-експериментатор. Важу 46 кг, а після кожного концерту скидаю 1 кг, який легко добираю потім на вечері. Мабуть, я справді вдалася у маму, яка була тендітною жінкою.

— **Ти дуже енергійно відтискаєшся на сцені. Відвідуєш гімнастичний зал?**

— Не знаю, чи повіриш, але спортом займаюся тільки на сцені. Серед глядачів знаходжу собі жертву — гарного хлопця, який мені подобається, викликаю на сцену і змушую його трошки попрацювати, скинути животик. І часто мені кажуть, що я навіть краще відтискаюся, ніж чоловіки. Нехай же їх стимулює, бо вони дуже розслабилися: не заробляють грошей, не виховують дітей. Думають, усе за них зробить жінка. Я дуже люблю чоловіків і в жодному разі не є феміністкою. Мені пощастило, бо поруч зі мною людина, котра обожає мене як жінку, як майбутню матір дітей, як співачку.

— **Це твій продюсер Валерій Кулічкін?**

— Ні. Це моя кохана людина. Ми вже три роки разом. Я дуже щаслива в особистому житті. Мій коханий знає, що дуже люблю

лежно від пори року. Люблю квіти, що випромінюють незвичайний запах: конвалії, бузок, окремі види тюльпанів.

— **А який запах чоловіка тебе приваблює?**

— Хтось колись мудро сказав, що люди симпатизують одне одному, тому що їх влаштовує запах, який має інша людина. І зрозуміла — це насправді так. Мій коханий пахне так само, як я. Тому ми — одне ціле.

«У мене на кухні — як у джунглях»

— **Де твій будинок: у Києві чи в його околицях? І чи це твій власний будинок?**

— Він на лівому березі Дніпра. Я його придбала торік. А ми з коханим — як надзвичайно творчі люди — онаплітали в саду багато тину: і там, де живе черепаха, і там, де відгороджені квіти. На тину — старовинні сільські глечики, дуже старе колесо. Якось дивлюся — один із сусідів також виплює собі тин. Мені приємно, що когось стимулювала бодай щось цікаве зробити на своєму об'єкті. Горodu в мене немає, бо нема кому ним займатися. Вважаю, бульба буде золота, якщо її садити й обробляти. Це не для мене. Мені подобається доглядати всілякі квіти і дуже старий сад, у якому є яблуні, груші, вишні, черешні, шовковиця, абрикоси і сливи.

— **А інтер'єр твого будинку також старовинний?**

— У нас чудернацький дизайн. Дуже цікава спальня. Усі, хто її бачив, шоковані тим, що на одній стіні у спальні відбитки моїх і мого коханого ніг і пальців рук — від підлоги до стелі. Це робилося дуже важко: майстри частинками, по 50 см, накладали роз-

сох. І так кільканадцять разів. Ми одне одного тримали в різних площинах. Погодьтеся, ти такого ні в кого не бачила. Іншу кімнату ми зробили під старовину: потовкли всю цеглу. Я її називаю «подерта». Коли мій продюсер прийшов і побачив це, він сказав: «Таке враження, що тут впала бомба і після цього зосталися руїни». У цій кімнаті замість книжкових полицок до стіни прибиті зроблені під старовину балки: коричневі, пофарбовані, ніби подрпані. На них — різні старі фото моїх родичів. Це як настальгія і повага до минулого. Я взагалі люблю антикваріат, купую старовинні речі.

— **Скільки в будинку кімнат?**

— Чотири. Але я ще будуєся. На другому поверсі буде балетний зал. Тому зараз у мене вдома хаос-музик. А на кухні дуже багато зелені: старий великий плющ в'ється поміж половинками вичищених кокосів, що висаються зі стелі. Так, наче погав у джунглі. А Валерій Кулічкін сказав, що в нього враження, ніби на моїй кухні побував «Чужий» із фантастичного блокбастера і відклав личинки.

Просто я не можу мати вдома гіпсокартонні стіни і модні суперлюстри. На мій погляд, таким має бути офіс. Удома ж повинна почуватися затишно, тому й створила такий комфортний інтер'єр. І коли до мене приходять гості, я їх не можу випроводити, бо їм у мене подобається. Ми смажимо шашлики, потім вони лишаються на сауну. Після сауни дивляться «Відик», зостаються ночувати. І тільки наступного дня ідуть додому.

— **Ти сказала, що твій коханий — також творча людина. А чим він займається?**

— Мій коханий танцює.

— **У твоєму балеті?**
— Так. Усе! Більше нічого тобі не скажу. Ти і так забагато випитала в мене...